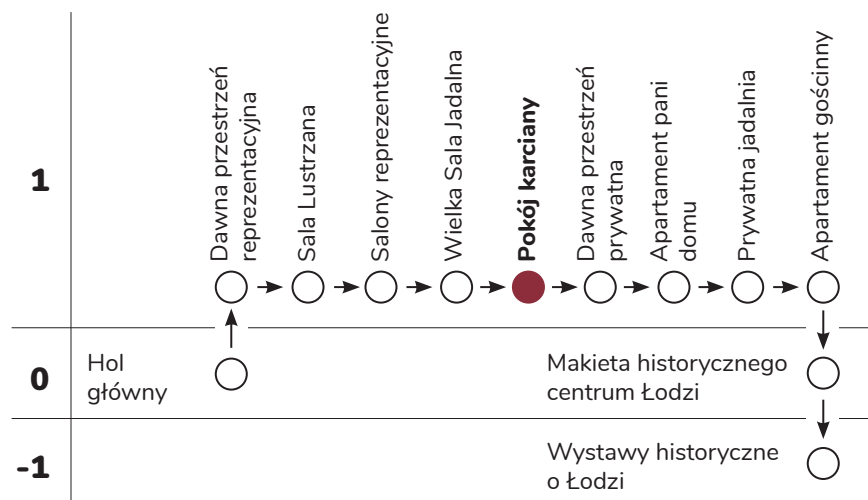

Trasa zwiedzania

Więcej informacji o bieżących wydarzeniach znajdziesz na stronie www.muzeum-lodz.pl
Zachęcamy do odwiedzenia sklepu z pamiątkami i wydawnictwami.

wideooprowadzanie
video tour

audioprzewodnik
audio guide

audiodeskrypcja
audio description

1

Dawna
przeźrzeń
reprezentacyjna

Former representative area

Pokój karciany

Zgodnie z obowiązującą pod koniec XIX wieku modą do Wielkiej Sali Jadalnej przylegała palarnia oraz pokoje do różnego rodzaju gier. Pomieszczenia te łączą część reprezentacyjną pałacu ze skrzydłem bocznym mieszczącym apartamenty mieszkalne.

Pokój karciany był miejscem spotkań towarzyskich i biznesowych dla mężczyzn. Rozmawiano tu m.in. o interesach czy sprawach spółki. Był też przestrzenią odpoczynku dla pana domu i innych mieszkańców rezydencji. Za pomocą drewnianych arkad kolumnowych i nieistniejących już dziś ścianek działowych osadzonych pomiędzy kolumnami, pomieszczenie dzieliło się na dwie części – karcianą i korytarzową. Część karciana nakryta jest drewnianym sklepieniem w kształcie zbliżonym do koszowego, w suficie części korytarzowej znajduje się witrażowy świetlik. O przeznaczeniu sali jako pokoju do towarzyskich rozrywek typowo męskich, świadczą motywy zdobnicze widoczne na kapitelach kolumn, przedstawiające symbole czterech karcianych kolorów: trefl, karo, pik, kier. Ściany wyłożone są dębową boazerią płycinową i tapetą. Boazerię, fragmenty sklepienia oraz drzwi udekorowano oryginalną bordiurą z secesyjnym ornamentem roślinno-kwiatowym. W wystroju widoczne są motywy żółędzi i liści dębowych – symbole kojarzone z cechami męskimi. Zgodnie z funkcją, obecne wyposażenie pokoju stanowią kanapy i fotele obite ciemnym welurem, składane stoliki karciane, stoliki do gry

w warcaby lub szachy oraz krzesła. Znajdują się tu też przedmioty oraz przybory służące do gier towarzyskich (m.in. szachów, warcabów, wista czy pokera) popularnych na przełomie XIX i XX wieku oraz do palenia tytoniu. W drugiej połowie XIX wieku palarnię nazywano „fumoirem” i urządzano ją z większym przepychem. W wielu rezydencjach jej wyposażenie stanowiły przedmioty dekoracyjne sztuki orientalnej oraz trofea myśliwskie.

Szerokie, dwuskrzydłowe drzwi łączą pokój karciany z pokojem bilardowym, w którym zachował się oryginalny sufit z secesyjnymi ornamentami. W jego centralnej części stoi stół do gry w karambol, który – co charakterystyczne – nie posiada łuz. Podczas tej gry zwanej także bilardem francuskim, każdy z zawodników otrzymywał własną, białą bilę. Bila koloru czerwonego była wspólna. Partię rozpoczynał ten zawodnik, który wygrał rozgrywkę wstępną o rozbicie. Gracze ustawiali swoje bile na linii początkowej i uderzali je w kierunku górnej bandy, w taki sposób, aby odbiły się od niej i powróciły w kierunku bandy dolnej. W trakcie uderzenia żadne bile nie mogły się dotknąć. Rozgrywkę wstępną wygrywał ten zawodnik, którego bila znalazła się najbliżej dolnej bandy. Dalsza gra polegała na dokonaniu jak największej liczby zderzeń, przy czym zderzenie było zaliczane w momencie, gdy bila gracza dotknęła pozostałych bil. Za każde zderzenie zawodnikowi przyznawany był jeden punkt. Partia kończyła się w momencie uzyskania ustalonej wcześniej liczby punktów.

